1942 Yılının En Modern ÇOCUK Gazetesi

AFACAN

7½ KURUŞ

Perşenbe günleri çıkarılır

Yıl 10 - 6 Ağustos 1942 - Sayı 2

LUTFEN SAYFAYI ÇEVİRİNİZ

Yazan: Welles

— Geçen sayıdan devam —

Kiliseye gitmek üzere evden çıkıyorlardı. Bu sırada bayan Abel kocasının kolunu tutarak onu durdurdu.

— Top atıldı galiba? duydunuz mu?

Bunu Cabal da duyar gibi olmuştu. Fakat Passworthy yine hiç istifini bozmıyarak:

— Yok canım, bu taraflarda top filân yok.

Bu sırada gök yüzünün kuvvetli projektör ışıkları ile aydınlandığını gördüler. Şehrin büyük binaları bu ışık önünde kapkara birer dev gibi yükseliyordu.

Bayan Cabal, sesi daha fazla kısılarak:

— Bu ne oluyor? diye sordu:

Passworthy onları yollarına devam ettirmeye çalışarak:

— Bir şey yok canım, dedi. Hava hücumlarına karşı korunma denemesi olacak.

Cabal:

Çeviren: Vahdet Gültekin

— Deneme mi? dedi. Noel gecesinde mi? Hiç zannetmem.

Çan sesleri arasında birbiri arkasına ve bu sefer eskisinden şiddetli üç top sesi daha işitildi. Harding:

— Yine atıldı, dedi.

Çanlar birdenbire kesildi. Şimdi uzaktan uzağa gelen top sesleri daha açık bir şekilde işitiliyordu: Harp başlamıştı...

Kiliseye gitmek üzere evlerinden çıkanlar odalarına döndüler. Cabal, çalışma odasından gelen telefon sesi üzerine hemen oraya koştu. Ötekiler de arkasından gittiler ve ne konuştuğunu merakla dinlemeye başladılar.

— Evet... Efendim?.. saat 3 de, Hilltown hangarında.. peki.. gelirim.

Bu sözler vaziyeti kâfi derecede aydınlatıyordu Fakat Cabal, bilhassa Passworthy'yi vaziyetin ciddiliğine inandırmak için ilâve etti:

— Seferberlik ilân edilmiş. Bizi çağırıyorlar...

Passworthy yine inanmak istemedi:

— Belki sadece bir tedbir olmak üzere seferberlik ilân etmişlerdir, diyordu.

John Cabal telefonu kapadıktan sonra radyoyu açtı. Spikerin heyecanlı sesi şu haberleri veriyordu:

"Seabeack üzerinden meçhul bir tayyare filosu geçmiş ve su bentlerinden birkaç yüz metre öteye bimba atmıştır. Tayyareler tekrar sahile döndükleri sırada "Dinosaur,, harp gemisinin projektörleri ile görülmüş, gemiden açılan ateş ile filo topa tutulmuştur Filonun büyük hasara uğradığı tahmin ediliyor.,,

Passworthy artık vaziyetinin ciddiliğini anlamış gibi idi. Radyoyu dinlerken:

— Fena... çok fena.. diyordu.

Radyo devam ediyordu:

"Bu hava filosunun hangi millete ait olduğu anlaşılamamıştır Ne taraftan geldikleri de bilinmiyor. Fakat her şeyden evvel sükûneti muhafaza etmemiş lâzımdır. Bütün millet silâh başına koşmalı ve düşmana karşı koymıya hazır bulunmalıdır.

"Memleketin her tarafında umumî seferberlik ilân edilmiş, zehirli gazlara ve hava hücumlarına karşı korunma teşekkülleri iş başına geçmiştir...,,

Radyo neşriyatını keserken şunları da ilâve etti:

"Yeni haberler gelmektedir. Bunları beş dakika sonra size bildireceğiz. Lütfen radyonuzun başında bulunun ve bütün arkadaşlarınızı da bunları dinlemeye çağırın...,,

Passworthy Harding'e döndü:

— Hareket emrimiz evlerimize gelmiş olcak, dedi. Hadi gidelim.

Harding ile Passworthy, Cabal'lerin evrinden ayrıldıktan sonra bir müddet sessiz sessiz yürüdüler. Sonra Passworthy, kendi kendine söylenir gibi, konuşmıya başladı:

"Bu müthiş bir harp olacak.. Müthiş, çok müthiş! O kadar ki insana yalan gibi geliyor. İnşallah yalandır. Fakat pek de

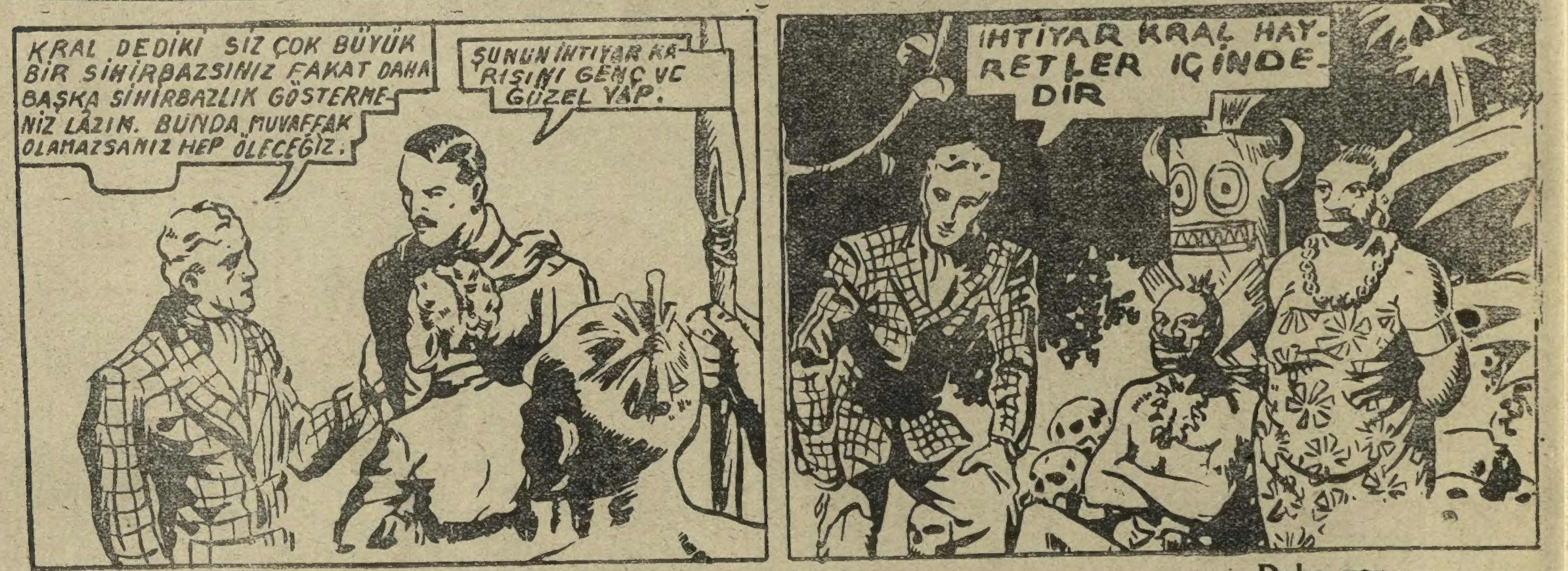

— **Daha var** —

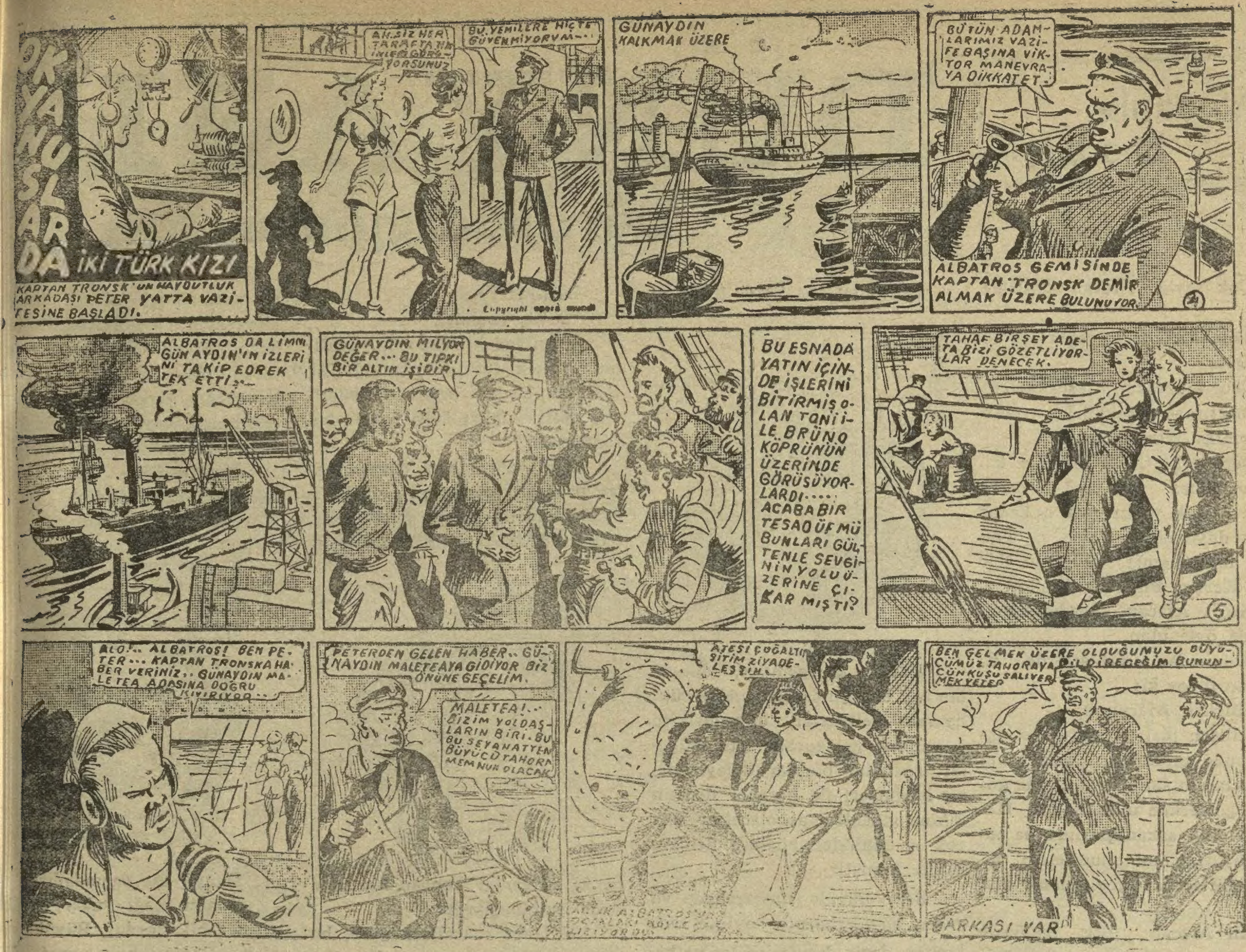

yalana benzemiyor. Hayır, yalan değil. Artık harple karşı karşıyayız, Çarpışacağız. Çünkü bu, tehlikeli haşarata karşı bir çarpışmadır. Sonsuz ve merhametsiz bir haşarat mücadelesi...„

Harding'in ağzından bir kelime çıkmamıştı. Passworthy, ayrılacağı noktaya geldiği zaman:

— Hadi Allaha ısmarladık, gecen hayır olsun, diye selâmladı.

Delikanlı, yine sessiz, başile selâm verdi ve yoluna devam etti.

Ertesi sabah John Cabal tayyare karargâhına gitmek üzere hazırlanıyordu. Arkasına tayyareci elbisesini giymiş, bir yandan düğmelerini ilikliyor, bir yandan da yataklarında mışıl mışıl uyuyan çocuklarına bakıyordu.

Karısı onun düşüncelerini anlamıştı. Yanına yaklaşarak:

— Gözün arkada kalacak mı, John? diye sordu.

Cabal:

— Hayır dedi. Ölsem bile çocuklarım öksüz kalmaz. Hayat onlara bakar. Dünyayı niçin hep zalimlerin ve delilerin elinde sayalım? Sen de müteessir olma. Onlara hayat verirken nasıl korkmadınsa istikballeri için de hiç endişe etme.

O sırada şehrin diğer bir köşesinde, bir diğer baba, oğlunun yanağını okşıyarak, evden çıkmak üzere hazırlanıyordu.

Bu, Passworthy idi. Küçük Horrie babasını üniforma içinde görünce bir taraftan şaşırmış, bir taraftan da sevinmişti:

— Sen subay mısın, baba?

— Evet, oğlum. Vazifem bu. Zamanı geldi, vazifemi yapmıya gidiyorum.

— Ben de askerim baba!

— Aferin oğlum. Sen de benim gibi ol, sen de babanın yolundan git.

Çocuk bir an içinde kendisini büyümüş, babası gibi bir subay olmuş görüyordu. Tahta tüfeği imuzuna aldı, davulu nu çalarak yürümiye başladı. Bu esnada Passworthy dışarı çıkıyordu.

II

Everytown şehri o sabah karlar içinde uyanmıştı. Gece sabaha kadar yağan kar şehri baştan başa kaplamış, yüksek binaların taraçalarını, balkonlarını beyaz şiltelerle doldurmuştu. Sanki bu felâketli günü kimse kalkıp da görmesin diye herkesin başına bir örtü sermişti.

Fakat hayat duramazdı. Dünya dönüyordu. Sabah olacak herkes hayatın kendisinden beklediği işleri yapmıya koşacaktı. Her sabahki gibi, adamlar yine ellerinde çantaları, paketleri, evlerinden çıkıyorlar, otomobillere, otobüslere biniyorlardı.

— Daha var —

Afacanla baş başa

DÜNYANIN

Dört bucağından

Çok seviğ Afacan kardeşlerim,

Teşekkürler.. teşekkürler.. teşekkürler.

Tebriklerinize teşekkürler.. telgraflarınıza teşekkürler, mektuplarınıza teşekkürler..

Demek ki 'AFACAN,, o kadar hoşunuza gitti ha?.. Demek ki bir buçuk yıldır ona o kadar özlem duydunuz. Deme ki ona karşı hissettiğiniz sevgi ile bir Aşık Kerem Bir Aslı kesildiniz.

Ah.. Afacan kardeşlerim.. Ben de öyle idim...

Ankaradan Yenişehirde R. Günhan diyor ki:

"Biricik Afacanım,

"Bilsen bizi ne kadar sevinçler içinde bıraktın. Cuma günü idi. Aafacanı satıcıların elinde görünce gözlerime inanamadım. Hemen aldım, arkadaşlarıma da aldırdım. Hepimiz onun cicili, bicili sahifelerini gözlerimize sürdük.

Ah Afacan.. Bir hikâyede okumuştum. Yusufun gömleğini babası gözlerine sürünce kör olan gözleri görmeğe başlamış.. Bizim de öyle oldu. Meğer içimiz ne kadar kararmış. Gözlerimize aydınlık veren senin nurun oldu. Var ol Afacan..,,

Ankara: R. GÜNHAN

İzmirden Bora Tuna diyor ki:

"Sevgili Afacan yeni çeşit abonelerini okuyunca hemen faaliyete geçtik. Demek ki beş kişiyi Afacana abone yapana bir abo neyi meccanen göndereceksin. Bu çok güzel.. İşte ben de size arkadaşlarımdan Zehra, Güngör, Aydemir, Rezzan ve Turhanı üazdım. Adresleri ilişiktir. Paraları postadadır. Lûtfen bir senelik meccanî ıabonemi bekler, gözlerinden öperim.,

İzmir Karşıyaka — B. Tuna

Seviğ kardeşlerim

Yerimiz bu hafta çok dar. Sine kaydedeceğiz. zinle üçüncü sayımızda herhalde bol bol görüşeceğimi sanıyorum. Hepinizin gözlerinden öperim kardeşlerim

Sizin
AFACAN

İSVEÇİN HAZİNELERİ!.

Madem ki gemiler, dünyanın her bucağından hazineler yükliyerek geliyorlar, okyanusların üzerinden geçiyorlar, işte dalgalar, fırtnalar boralar dolayısiyle, bu hazineleri ile beraber denizin dibine gidenleri de olacaktır. Bir çok zenginlikler böylece denizin dibine inmiştir.

Son büyük muharebede ve geçen büyük harpte böylece milyonlar, deniz dibine indiler ve hâlâ da iniyor.

Bugün bir Amerikan mühendisi Bay Hall tarafından çıkarılmak istenen, kıral Valdemar'ın hazinesi de bundan altı yüz sene önce deniz dibine gitmişti. Kıral bu büyük hazineyi düşmanlarından saklamak için Gotland adasına gönderirken gemi battı. Bu hazine şimdi Baltık denizinde bulunmaktadır. Mühendis Hall bu harpten sonra bunu büyük bir elektrik ceketinin içinde Gatland adasının etrafını dolaşarak bulmağa çalışacaktır. İşte bir serüven..

BREZİLYA:

"Savaş çanları,,

Brezilyadaki Amazon nehrinin yüksek taraflarında, ağaçlar üstünde birçok bronzdan yapılmış çok iri fakat kaba çanlar bulunmuştur.

Önce bu çanların buraya gelen papaslar tarafından getirildiği zannedilmişti. Fakat şimdi iyice tetkik edildkten sonra anlaşılmış-

tır ki bu çanlar bundan bin sene önce yapılmışlardır.

Söylenen masallara göre, bu çanlar savaş zamanı çalınır ve halkı savaşa çağırırmış! Veyahut da düşmanın geldiğini bildirirmiş!..

Ne olursa olsunlar.. vahşi denilen kırmızı derililer de bir medeniyete sahip imişler!... Bu bakırı nasıl işliyorlardı... Şimdi bunu öğrenmeğe çalışmaktadırlar.

JAPONYADA TUHAF BİR SPOR.

Japonyada, bambo ağacından yapılmış sırıklarla bir iskrım sporu vardır. İki sporcu karşı karşıya geçerler. Ellerindeki uzun sırıkları birbirlerinin kafalarına vurmak için olanca kuvvet rile savururlar. Başlarını mu faza edecek demir maske gi nirler. Hattâ üzerlerinde de lar vardır. Fakat bu sopalar, zan kafaya veya vücude vurdu adamakıllı tesirini gösterirler.

Spor dediğin buna der Göz kafa yarılmalıdır!

DANIMARKADA..

Dünya kaç yaşındadır?

Bunun aşağı yukarı ceva vermek bile zordur. Büyük je olan Danimarkalı prof. Grundi, uzun çalışmalardan so dünyamızın yaşını bulmağa vaffak olmuştur. Bu bilginin lediğine göre dünya iki bin yon senedenberi varmış!

Fakat Amerika âlimleri ka türlü diyorlar. Bunlara de dünya on altı milyon yıl şındadır.

İki bin milyon ile on altı milyon arasında çok fark Acaba bunun doğrusunu ne bulacaklar? Bize kalırsa kolay bulunamıyacak... Ya bildiğimiz bir şey varsa nız çok ihtiyardır.

AFACANA

Abone ol

İlk sayısından koleksiyon yap

TANKLAR KARŞISINDA

— Güm!. Bum!.. Vijjy...

— Bum!.. Gravvv...

— Taka tak. tak! tak! tak!..

Tanklar, korkunç, heybetli ağırlıklarile ilerlemeğe başlamışlardı. Yerden kalkan tozlar, gökyüzünü birer bulut gibi kaplıyorlardı.

Gıcırdıya gıcırdıya ilerleyen tankların karşısında bir Türk subayı, on on beş askerin başında olduğu halde, medenî dünyanın vahşî devi üzerine, ellerinde bombalarla saldırıyordu.

Onların arkasında, gelen tanklara karşı hücuma kalkan Türk tankları, dalgalar halinde geliyorlar, kahraman yiğitlerinin, mitralyözleri kullanan yılmaz korkmaz tavırları görülüyordu.

Biran için meydan birbirine karıştı. Toplar patlıyor, havaları dağıtan bombaların sesleri duyuluyor, mitralyözlerin leylek sesini andıran:

— Taka tak!.. tak!.. tak!..

ları işitiliyordu.

Bütün bu patırdılar arasında tüfek sesleri, vızıltısı zorlukla duyulan sivrisinek seslerine benzemişlerdi.

Savaş, acıklı manzarasını bütün açıklığile gösteriyordu! "Medenî,, dünya "medeniyet devri,, diye göstermeğe çalıştığı tarihinin içinde, kan ve vahşet sahnelerini yaratıyordu. Mamur yerler arzu ve istek ile büyütülmüş ağaçlar, bu ağır tankların aman bilmiyen tekerlekleri altında eziliyor,. harabe sahralar haline giriyorlarlı.

Bütün bu hareketler, saldırmalar, çarpışmalar çok dikkatli bir kumandanın emirleri ile idare ediliyordu.

— Tanklarımız düşman tanklarına yan hücumu yapsınlar!..

— Düşman tankları tuzağa doğru çekilsin...

— Düşman torpilli sahaya getirilsin!

Yılmaz korkmaz Türk erleri, çakı gibi, bir taraftan öbür tarafa sıçrıyorlar, verilen emirleri harfi harfine yerine getirmeye uğraşıyorladı.

Bütün dünyaya bir defa daha şunu göstermişlerdi: Evvelce açıkta savaşırken, palası eldeı arslan gibi döğüşen Türk, bu çelik kaleler içinde, onun karşısında da harikalar yaratan bir varlıktı. Çünkü demirden, tanktan, zırhlıdan önce iman yürek, yiğitlik lâzımdı. Bu da vatanın bekçisi Türk ordusunda vardı.

İşte bir Türk eri. Elinde bomba azgın bir ejder gibi kendisine ateş püsküren tanka ehemmiyet bile vermiyerek bir atlayışta üstüne çıktı.

Artık içindekiler, bu erin ya süngüsü ile, yahut da leblebi kadar küçük kurşunları ile mahvolacak, çelik tankının hiç kıymeti kalmıyacaktı.

Tanklar şimdi tank manilerine gelmişlerdi. Birer ikişer su dolu hendeklere devriliyorlardı. Eski zaman devleri gibi yerleri boyluyorlardı.

*
* *

İşte Atatürk'ün huzurunda, onun kumandası altında yapılan Trakya manevrası bunu pek açık bir surette göstermişti.

Manevra belki bir oyundu. Fakat kahraman Mehmetçik bunu hiç de bir oyun diye düşünmüyordu. Düşman tankının üstüne atlıyan er, hakikî savaşta imiş gibi, ayni heyecan ile, ayni kızgınlık ile atılmıştı.

Atatürk:

— Şu askeri bana çağırınız!

Dedi. Biraz sonra mert yüzlü arslan bakışlı Türk eri karşısında idi. Büyük kumandanının karşısında, çelikten bir vücut gibi dimdik durdu. Sert sesi ile:

— Emret komutanım!

Diye bağırdı.

Bir "emret,, , bir "emir;; onu cehennemin içine bile düşünmeden attırırdı.

Atatürk gülerek sordu:

— Tankı zaptettin. Sahici bir savaşta da bölye yapacak mısın?.

Bu sefer gülmek sırası Mehmetçiğe geldi. Tam bir arslana yakışan surette cevap verdi:

— Bunu orada yapmadıktan sonra, şimdi yapmamız neye yarar?

Atatürk keskin gözlerini üzerine dikmiş bakıyordu:

— Peki, dedi. Tankla sanki bir güreş yaptın. Tankı yendin, beni de yenebilir misin?

Cesur er, yine gülümsedi. Türkün, zekâda da büyük bir varlık olduğunu gösteren halile hemen şu cevabı verdi:

— Sen yedi düveli yendin! Ben seni nasıl yenerim?!. Yedi düvel bilem seni yenemedi...

Arslan ordu, arslan erleri, çelikten tankları, susturulmaz toplarile hudut boylarında beklerken hiçbir şeyden çekinmeyiz! Çünkü onun çelikten daha çelik bir yüreği olduğunu bütün dünya bilir. Savaş meydanında çıplak etten vücudünü süngülere, kurşunlara karşı koyarken nasıl küçük bir korku duymadıysa, devler dediğimiz tanklara karşı da koymaktan bir korku duymıyacak, bir çekingenlik göstermiyecektir.

Bu çelik kaleler ellerinde olan Türkler acaba onlar için de neler yapmaz, ne kahramanlıklar yaratmaz?. .

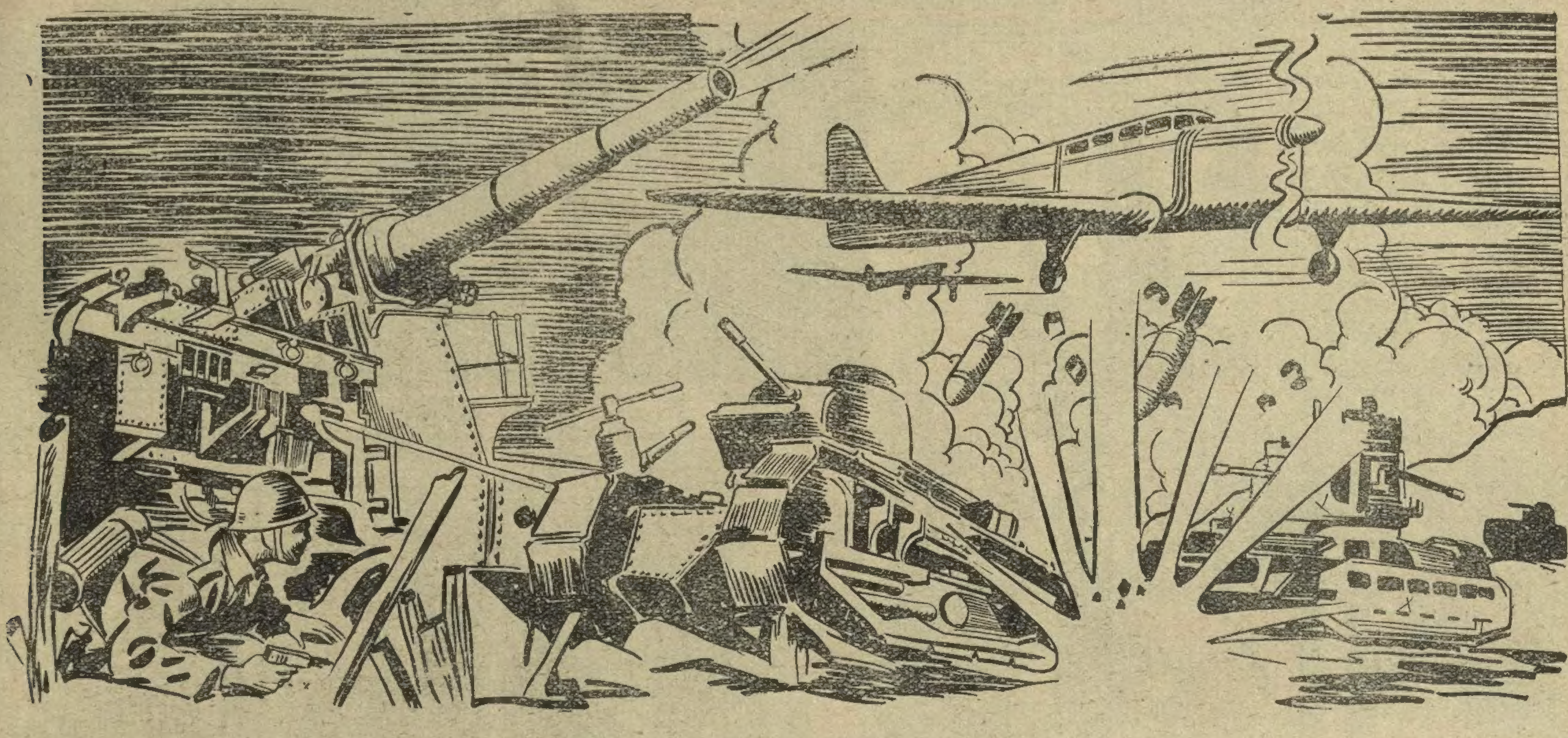

DİYANA
GİZLİ POLİS
DİYANA, MORGANDAN KENDİNİ DAVET EDEN BİR TELGRAF ALDI. MEÇHUL BİRİSİ TELEFONDA GİTMEMESİNİ TAVSİYE ETTİ. FAKAT DİYANA ALDIRMADI. MORGAN KENDİSİNİ KÜTÜPHANESİNDE KABUL ETTİ.
MÜSYÜ ZİLEMİ BASDINIZ?
HAYIR BASMADIM.
AF EDERSİNİZ ÇALINDIĞINI BEN İŞİTTİM DE....
YANILDINIZ HAYIRLI GECELER...
O KAPIDAN DİNLİYORDU.
ZANETMEM ONA ONA O KADAR İTİMADIM VAR Kİ 1890 DANBERİ TANIRIM.
TAM 45 SENE EDER.. HİKAYENİZE DEVAM EDİNİZ.
AFRİKANIN CENUBUN MEMURİYETLE, GİTMİŞTİM. FAKAT KİMBERLEY'DE MEMURİYETİ BIRAKIP ELMAS TİCARETİNE BAŞLADIM.
HEY ALLAHIM BU KORKUNÇ SES NE?..
EVET BEŞERÎ OLMAYAN BİR SES..
ÇABUK GELİNİZ. BU SESİN NEREDEN GELDİĞİNİ BİLMEMİZ LÂZIM.
HALÂ İŞİDİYOR MUSUNUZ BU NİHAYETTEKİ ODADAN GELİYOR.
!
KİMBERLEY'DE ÖLEN ADAMDAN SONRA BU SESİ HEP İŞİTİRİM.
!
BU GULYABANİ Mİ, NEDİR? HER HALDE ÖĞRENECEĞİM.
BURADA HİÇBİR ŞEY YOK
JAN! JAN! ÇABUK GEL MÜSYÜ MORGANA BİR ŞEYLER OLUYOR..
ÇABUK GELİNİZ JAN!...
?
BAYILMIŞ! BEN FENA BİR ŞEY OLDUĞUNU SANARAK KORKMUŞTUM.
BİR KAÇ DAKİKA SONRA MÜSYÜ MORGAN KENDİNE GELİR ONU ŞOFADA BİR KANEPEYE UZATIRLAR... DİYANA KÜTÜPHANEYE GİRER, JAN DA GELİR.
BİR SANİYE MATMAZEL KAPIYI KAPATALIM. SİZE SÖYLEYECEK ŞEYLERİM VAR. TAM BU FIRSATTIR.
?
JAN! LÂMBALARI YAKINIZ!
JAN! NEYE LÂMBALARI SÖNDÜRDÜNÜZ?.....
NEYE CEVAP VERMİYORSUNUZ JAN! NEREDESİNİZ?
ELEKTİRİK DÜĞMESİNİ BULUNUZ. KAPININ YANINDA OLACAK..
İŞTE BU, NEYE SÖNDÜRDÜNÜZ JAN?
HAY ALLAHIM JAN YOK....
BU KARANLIKTA NASIL ÇIKTI? ANAHTAR HALÂ KİLİTİN ÜZERİNDE, AKSİ TARAFTA DURUYOR!
ESRARENGİZ BİR ŞEY.. MÜSYÜ MORGANIN NE OLDUĞUNA BAKAYIM.

PAMUK PRENSES İLE SEVİMLİ PRENS

— Geçen sayıdan devam —

— İmparatorum, müjde olsun! Deniz enginlerinden elçilerinizi Batuma götüren filonun geldiği göründü.

Deli gibi yatağından fırladı:

— Sahih mi söylüyorsunuz?

Diyor, hem giyiniyor, hem de tekrar tekrar soruyordu:

— Beni aldatmıyorsunuz değil mi?

Acele acele denizin kenarına indi. Baştan başa bir göz kesilmiş, filoya bakmıya başlamıştı.

Dimosteni ile aralarında verilmiş bir parola vardı. İhtiyar metropelid, eğer başarı varsa, kendisini merakta bırakmamak için gemisinin orta direğine büyük bir bayrak asacaktı.

Filo da oldukça yanaşmıştı. Bütün gemiler büyük bayraklarla donatılmış bir haldeydiler. Bir tek bayrağın yerine, yüzlerce bayrak dalgalanıyordu. Bu ne demekti?

Herakliyus yanındaki Generallardan sordu:

— Anlıyamadım, dedi. Eğer başarı varsa bir bayrak asılacaktı. Oysam ki bütün gemiler bayraklarla donatılmış!

Tecrübeli bir General cevap verdi:

— Büyük hükümdar. Bu, yüzde yüz muvaffakıyetin bulunduğuna bir işarettir.

— Acaba öyle mi?

— Hiç kuşkulanmayınız..

Evet bu o demekti.. Fakat "Acaba?" diyen kuşku ile kalbi yanan imparator buna nasıl inanabilirdi?..

Büyük bir merak içinde gemilerin gelmesini zor bekliyebildi. Artık iyice yanaştıkları zaman hemen oradaki bir kayığa atladı:

— Çabuk Dimosteni'nin gemisine çek..

Dedi. On iki kişi küreklere yapıştı. Durgun denizi yara yara gidiyorlardı. Kayık uçuyor zannedilirdi. Fakat sabırsız imparator hâlâ:

— Haydi gayret, daha çabuk, daha çabuk!..

Yazan: Rıza Çavdarlı

Diye bağırıyordu. O istiyordu ki bir kuş gibi uçsun!.. Hemen oraya konsun..

İnsanlar arzu ettikleri neleri görmezler ki.. Bu da oluverdi, artık gemide, Dimosteninin karşısındaydı İhtiyar metrepolit, güle güle sevinç içinde anlatıyordu. Göğsünü kabartıyor bu muvaffakıyetin kendisinden geldiğini anlatmak istiyordu.

— Evet büyük imparatorum, diyordu. Hâkan bu arzunuzu büyük bir sevinç ile kabul etti. 21 yaşlarındaki güzel oğlunu, maiyetinize vereceği 30,000 Türk atlısının komutanı yaptı:

— Bu bahadır, dedi. Bütün İran ordusunu yok etmiye yeter!..

Imparator bir çocuk gibi seviniyordu:

— 30,00 atlı mı veriyor?

— Evet, otuz bin Türk atlısı.. Otuz bin Türk atlısı demek imparatorum, dünyayı baştan başa savurmıya hazırlanan 300,000 kişilik bir ordu demektir. Onların bir talimlerini gördüm. At üstünde, sanki kaçıyormuş gibi yapıp da öyle bir ok atıyorlar, sonra da o kadar çevik dönüyorlar, yalın kılıç öyle bir hücum ediyorlar ki, dünyayı titretmelerinin sebebini o vakit anladım.

İmparator ellerini göğe kaldırdı:

— Tanrım, dedi. Masum kızım Evdoksiyanın yakarışını kabul ettin! Büyük Hâkanın yardım elini bana uzattırdın!

Sonra tekrar ihtiyar metrepolide döndü:

— Bu otuz bin süvari orada hazır mı?

— Hazır!..

İmparator elinde hâlâ Hâkanın gönderdiği mektubu tutuyordu. Türkçe, Türk alfabesiyle yazılmış olan bu mektuba dikatli dikkatli baktı:

— Bazı harfleri bizim harflere benziyor! Acaba bunlar yazıyı Yunanlılardan mı aldılar?

Diye sordu. Buna ihtiyar metropolid de dikkat etmiş, oradaki Türklerden merak ile sormuştu. Şimdi onlardan öğrendiklerini kendisi de imparatora satıyordu:

— Zannetmem, çünkü bu yazı bunlarda iki bin, iki bin beş yüz senedenberi varmış! Türk bilginlerinin dediklerine göre (Fenike) liler Türklerin bu yazılarını almışlar, Yunan topraklarına kendi malları gibi getirmişler, Yunanlılar da bilmeden buna (Fenike) yazısı demişlerdir.

— Yaaa?...

İmparator bunu o kadar hayretle söylemişti ki... Hem takdir ediyor, hem de şaşkınlığını saklıyamıyordu. Nihayet:

— Peki, dedi. Acaba bu mektupta ne yazıyor?

Akıllı papas, bunu da orada halletmeyi unutmamıştı. Mektupbun tam Rumca tercümesini koynundan çıkardı. Birer birer okudu:

Hâkan, çok nazik, çok kibar bir dil kullanıyordu...

Hattâ imparatora:

— Kardeşim!.

Diye hitap etmişti. Yalnız oğlunun kumandasında otuz bin süvari vereceğini söylemiyor, Bizans ordusunun bütün silâhlarını çelikten vermeyi de vaadediyordu.

O zamanlar, Türkler kadar usta madenciler yoktu. Demir, çelik buralarda işlendiği kadar hiç bir yerde işlenemezdi. Kumaş tezgâhları o kadar çok, o kadar fazla idi ki... Büyük Hâkan mektubunda, Bizns ordusunun bütün elbiselerini de vermeyi vaadetmişti.

İmparator memnun:

— Hemen gidip Hâkanı bulayım?.

Diye bağırdı.

Heyeti getiren filo o akşam hazırlanmış, İmparator içinde Batuma doğru tekrar yollanmıştı. (Herakliyus) Türk Hâkanını ziyaret edeceğinden memnun, bahtiyar, geminin güvertesinde Tanrısına dua ediyor:

— Ulu tanrım, Türk Hâkanını bana yardıma göndermekle Bizans imparatorluğunu kurtardın!

Diye bağırıyordu.

— Daha var —

— Bu ok zehirlidir, öleceksin!

— Ahmak! Bu ceketimi delmek için bir sebep olamazdı.

Beklenilmeyen Bir Av

— Benimle geyik avına gelir misiniz? Hoşunuza gider mi?

Bunu söyliyen Maraştaki Binbaşı Durukandı. Yüzbaşısı Çetin Göreden soruyordu. Yüzbaşı bütün sevincini gösteren bir hal ile:

— Elbette, dedi.

Ava bayılırdı. Ve hemen şu sözleri ilâve etti:

— Altı aydanberidir buradayım. Bu zamanda tek bir ava tek bir kurşun atmadım.

— Güzel.. İyi bir av yapar, avlıyacak bir çok hayvanlar buluruz. Bu avımız bir "Maraş avı" olacaktır.

— Maraşın kendisine göre bir avı mı vardır?

— Elbette, çünkü burada av bölgeleri bir âdet olmak üzere avcılara göre ayrılmıştır. Oysam ki bizim bir sınırımız olmıyacaktır.

O akşam hemen, köpekleri yanlarında olduğu halde av bölgesine doğru yollandılar. Sabahın saat altısında avlanacakları geniş ormanların, dağların üzerinde bulunuyorlardı. İki günlük yiyecekleri de yanlarında idi. Maraşlı yerli avcılardan, av kurdu Mahmut da beraberlerinde bulunuyordu.

İki subay, önlerine sürülecek, gürültülerle kendilerine doğru gönderilecek avları vurmak için yerlerini çoktan tutmuşlar, beklemiye başlamışlardı.

Yüzbaşı tam önünden geçen bir geyiği vurmak için ateş etmişti ki, birçok hayvanların sürü halinde kaçtıklarını, öteye beriye dağıldıklarını gördü. Bunları kovalayan, gürültü yapan yerliler de meydanda yoklardı. Çok tuhaf bir durumdu bu... Hemen biraz ötede kendisi gibi av bekliyen Binbaşının yanına döndü, İkisi de bu hale şaşıp kalmışlardı.

Oradan aşağıya indiler. Kurulmuş çadırlarına girdiler. Hâlâ bir tek adam bile görünmüyordu.

İkisi de çadırlarına girerek yemeklerini yemiye başladılar.

Gece yarısı, nedense uykusundan uyanan Yüzbaşı, biraz gezinmek ve hava almak için çadırından dışarıya çıktı.

Birdenbire yakından gelen bir hırlama işitti. Acaba bu bir hayvan gürlemesi miydi, yoksa, çalı çırpının veyahut da buna yakın şeylerin rüzgârla çıkardıkları bir ses miydi?

Fakat, diğerinden daha keskin ikinci bir hırlama işitti. Bu önemli bir mesele idi. Hemen çadıra girerek binbaşıyı uyandırdı.

Binbaşı çoktan bu avlarla uğraştığı için hemen cevabını verdi:

— Yakınlarımızda bir kaplan var. Gündüz avları kaçıran da o idi.

İki avcımız hemen tüfeklerini kapınca sesin geldiği kayalıklara doğru yollandılar. Binbaşı:

— Evet, diyordu. Geyikleri kaçırtan bu kaplan olduğu gibi av sürgününü yapan insanları kaçırtan da odur.

— Fakat elimizdeki silâhlar ona kâfi gelecek mi?

Binbaşı bu söz üzerine şu öğütte bulurdu:

— Soğuk kanlı ol yüzbaşım... En iyi tüfek kurşunları da elimizdeki bu tüfek kurşunları kadar vurur. Yeter ki doğru atılsın ve yerine vursun! Kurşunu acele etmeden tam zamanında atmak gerektir.

İki subay böyle görüşürken, kuyruğunu hiddetle sallıyan ve horlayan kaplan göründü.

Vahşi hayvan, önce iki avcıdan hangisine atılmak lâzım geldiğini hesap eder gibi duruyordu. Nihayet çok çevik hareketle bir kayanın üstüne fırladı. Avcılardan sekiz metre uzaktaydı. Buradan kolaylıkla altında bulunan avcıların üzerine atlayabilirdi.

Binbaşı:

— Durunuz, dedi. Şuna onun da şaşacağı bir sürpriz yapalım.

Hemen ceketini, şapkasını tüfeğinin üzerine koydu. Ve kendisi de kayanın arkasına saklanıp gözetlemiye başladı. Ve şimdi bir insana benziyen kayayı aşağı yuvarladı. Kaplan avının kaçtığını zannederek yuvarlanan ceketle şapkanın arkasından atladı.

İşte tam bu sırada Yüzbaşının tüfeği ortalığı çınlatarak patladı.

Evvelâ hayvanın acı acı bağırması işitildi.

Fakat tekrar doğruldu. Yüzbaşı bu ava alışkın olmadığı için iyice nişan alamamıştı. Tekrar bir kurşun attı. Bu da tutmadı. Kaplan kayanın yanında bekliyen Binbaşının üzerine atıldı. Keskin dişlerini gösteriyor, korkunç ağzını açmış olduğu halde geliyordu.

Vaziyet çok nazikti. Binbaşının tüfeği yanında yoktu. Hemen büyük keskin kamasını çekti. Tam hayvanın gırtlağına sokacağı bir sırada, kaplan birdenbire onu bırakıp Yüzbaşının üstüne döndü. Ve ona bir pençe vurdu. Fakat Binbaşı arkasını takip edince bu sefer de kaplan tekrar ona döndü. Böylece Binbaşı, keskin kamasını kabzasına kadar hayvanın gırtlağına soktu.

Hayvanın tekrar acı acı bağırması duyuldu. Ayağı kayan Binbaşı da kayalıklardan aşağıya yuvarlandı. Ayağa incinmiş olmasına rağmen yine tekrar, büyük bir kuvvet sarfederek kayanın üstüne çıktı. Kaplan ölmemiş ise zavallı Yüzbaşıyı paralamasından korkuyordu.

Çok şükür kaplan ölmüş, yere uzanmış yatıyordu. Derin bir nefes aldı. Yaralı Yüzbaşının yanına geldi:

— Hamdolsun, dedi. Ucuz kurtulduk. Kurşunun değil, bıçağın sayesinde belâyı atlattık. Hemen gel yaralarını yıkayım. Bir de tetanos aşısı yapayım.

Heyecanlı olay böylece geçmişti. Fakat ava giderken az kalsın kendileri avlanacaklardı!..

Karısı Jan sordu:

— Onu nasıl alabildiniz?..

— Ne olacak.. O da benim onun gibi vahşî ormanlar hayvanı olduğumu sözlerimden anladı. İnanç getirdi. İşte bu kadar..

Hiç oğlu Korak lâkırdıya karışmaz olur mu? O da kendi payına ağzını açıverdi:

— Ah! Ben buna hiç de inanmam!.. Ben ormanların birçok vahşî hayvanlarını gördüm. Fakat bir tekini bile kendime ısındıramadım.

Anası:

— Bunu, dedi. Sade senin baban Tarzan yapabilir!

Tarzan oğluna anlatıyordu:

— Unutmayınız ki, ben bu hayvanlar arasında doğdum. Onlarla beraber büyüdüm. Belki de babam hakikatte bir Orang-Utang idi.

Jan bağırdı:

— Oooh Tarzan, nasıl olur da böyle şeyler söyliyebilirsiniz!.. Pek iyi bilirsiniz ki babanız Lord Greystok, anneniz de Ledi Greystok idi. Onlar bu vahşî ormanlarda öldüler. Siz de vahşî bir orang mayımun kabilesi tarafından büyütüldünüz.

Tarzan ve ailesi, Pal -ul- Don'dan dönmek için uzun bir seyahat yapmışlardı. Kendi kendilerine yanan evlerinden kalanı bulup bulamıyacaklarını soruyorlardı. Başka bir azruları da, boğazlanmaktan kurtulmuş olan Waziris savaşçılarına ras gelip gelmiyecekleriydi.

Tarzan, yıkılan ocağının yeniden kurulmasını çok istiyordu. Ve bunu hemen hemen yapacaktı. Fakat şimdi yanında bir de engel vardı. O da evlâtlığa kabul ettiği yetim aslanı büyütmekti. Ona da her şeyden evvel süt lâzımdı. Bunu da ancak oralarda yaşıyan vahşî kabileler arasında bulabilecekti. Akşama kadar yürüdü. Nihayet, uzaktan bazı kulübeye benzer şeylerin bulunduğunu görür görmez, hemen oraya yollandı.

Vahşî siyahlar üç yabancının yaklaştığını görmüşlerdi. Bu beyazlar onlara hediye getirmiyorlardı! Fakat düşman da olamazlardı. Çünkü sayıları o kadar azdı ki... Neden onlara düşman gibi bakmak veya onlardan çekinmek lâzımdı?.

Tarzan:

— Kabilenizin başbuğu nerede?

Diye sordu Bir kaç zenci tembel tembel başlarını zorlukla kaldırıp baktı.

İçlerinden birisi sordu:

— Başbuğ uyuyor! Sen kimsin ki onu görmek istiyorsun? Onun ile ne işin var?.

— Gidip onu bana bulunuz.. Ben ona söyliyeceklerimi size söyliyemem..

Zenciler önce alık alık bu lâkırdıyı söyliyen adamın yüzüne baktılar Sonra da kahkaha ile güldüler. Hepsi de şu sözü tekrar ediyorlardı:

— Git reisi ara!.. Çünkü bu çapkın onun ile görüşecekmiş!..

Tarzan da bütün soğuk kanlılığiyle bakıyordu

— Ona deyiniz ki Tarzan onun ile görüşmek istiyor!..

Dedi.

Bu ismi duyan zencilerin halleri değişti. Hemen o anda kahkaha ile gülmekten vazgeçtiler. Kendileri ile en fazla eğlenen zenci de:

— Çabuk yastıklar getiriniz!.. Tarzan ve yanındakiler başbuğ gelinceye kadar istirahat etsinler... Onlar dinlenirken ben de başbuğ Umanga'ya kendim gidip haber vereceğim.

Dedi. ve hemen başbuğun çadırının bulunduğu yere doğru bütün hıziyle koşmıya başladı.

Diğer zencilere gelince, krallarının gelmesini beklemeden konuklarının önüne birçok şeyler getirip koymuşlar, ikrama başlamışlardı. Biraz sonra da başbuğ Umanga göründü.

Bu ihtiyar bir adamdı. Tarzan bunun ile senli benli konuşuyordu. Tarzan niye geldiğini iki kelime ile anlattı. İhtiyar, küçük arslanı en güzel bir keçisi doyururken onun da köyü gezmesini teklif etti.

Onlar böylece konuşurlarkan Tarzanın oğlu, orada duran dişi bir köpeği gördü. Köpeğin memelerinin süt ile dolu olduğu, şıskinliğinden belli oluyordu. Hemen aklına bir şey geldi. Parmağı ile köpeği göstererek:

— Bana bu köpeği satmak ister misiniz Umanga?

Dedi. Başbuğ gülerek cevap verdi:

— O senindir.. Hiç bir şey istemem! O bir kaç gün evvel iki çocuk dünyaya getirdi. Fakat yavrularını bir yılan alıp yuttu.

Tarzan:

— Ne âlâ, dedi. Bizim evlâtlığın tam süt ninesi olur. Hemen alıp bana getirin!

Köyün bütün küçük çocukları köpeğı yakalamak üzere atıldılar. Köpeği getirdiler.

Köpek evvelâ arslan yavrusunu ve beyaz adamı görünce kızgın kızgın hırlamağa başladı. Fakat Tarzan, onun anlıyacağı birkaç söz söyler söylemez aksiliği bıraktı.

Şimdi iş köpek ile arslan yavrusunu birbirine alıştırmağa, tanıtmağa kalmıştı. Fakat bu da o kadar kolay bir şey değildi. Arslancık köpeği görünce kabarmış, pençesini vurmak için hazırlanmıştı. Köpek de keskin dişlerini göstererek bağırıyordu.

Tarzan bunları da barıştırmak için epeyce sabretmiş ve uğraşmıştı. Nihayet bir emri ile köpek büsbütün itaat etti. Numa'nın oğlunun yanına yanaşmasına izin verdi. Küçük arslan ise fena halde açtı. Bir saldırışta memeyi yakaladı. Doya doya emmeğe başladı.

Gece Tarzan köpeği kendi çadırında bağlı olarak tuttu. Sabahleyin de tekrar arslanı ve köpeği tekrar alıştırmağa uğraştı. Ertesi günü de köpeği bağlı olarak sürüyor, arslanı da bir çuval içinde sırtında götürüyor, ve kabileden:

— Gün aydın, teşekkür ederim!

Diyerek ayrılıyordu.

Arslanın ismini Jad-bal-ja koydu. Bu insana benziyen vahşiler arasında "altın renkli arslan„ demekti.

Artık arslan yavaş yavaş ailenin bir parçası almağa alıştı. Ve köpeği de kendi sütninesi olarak tanıyordu. Köpek de onu kendi öz evlâdı gibi tanımıştı. Köpeğin ismini de Za koymuşlardı. O, bu isme lâyıktı. Gardiyan manasına gelen bu ismi hakkile kazanmıştı. Çünkü yavru arslan kendi evlâdı gibi seviyor, kıskanıyor.

Biraz sonra, Tarzan ve ailesi eski yerlerine gelmişlerdi. Heyecanından boğazları kuruyor gibiydi. Hattâ harabe bile kalmamış, bakir ormanın nebatları ile dolmuştu.

Biraz yukarıda durup bakındılar. Bir.

Kupon 12

— Bakınız... yerimiz duruyor.... ıar-
denbire Jan bağırdı:
lalar da sürülmüş!...

Korak da ilâve etti:

— Evet yerlilerin kulübeleri görülüyor.

— Bana öyle geliyor ki bazı evleri yeniden tamir etmişler.

Bunu söyliyen Tarzandı. Heyecan içinde idi. Bu bir şeye alâmetti. Demek ki Vaziris'lerin hepsi ölmemiş, bir kısmı kurtulmuş... Bizim avdetimizi beklerken yeniden inşa etmişler....

İKİNCİ BÖLÜM

Jad-Bal-Ja cazibesi

Böylece Tarzan, karısı Jan, oğlu Korak, uzun zamanlar kaybolduktan sonra tekrar yerlerine dönebildiler. Şimdi yanlarında Jad-bal-ja altın renkli arslan da bulunuyordu. Sütninesi köpek Za da beraberdi.

Onları ilk defa karşılyan ve hoş geldiniz diyen Varimbu'nun babası ihtiyar Muviro olmuştu. Bu adam ormanların

hâkiminin evini korumak için savaşan savaşçı idi.

Sadık zenci:

— Ah Bruana, (Sinyor) diye bağırdı. Sizi görür görmez ihtiyar gözlerim gençleşti. Uzun zamanlardanberi yoktun! Ve Muviro' senin yine geleceğini biliyordu.

Sonra da şu sözleri söyledi:

— Hele karınızın sağ ve salim geldiğini görmek ne iyi bir şey oldu. Biz onu ölmüştür, zannediyorduk! Bu bizim için ne büyük bir sürpriz oldu! Şimdi toprak üzerinde dansedenlerin, şevklerinden tepinmeleri ile titriyecektir. Büyük bir bayram yapacağız.

Vaziris'ler arasında artık günlerce gecelerce danslar yapılıyor, şarkılar çağrılıyordu. Efendilerinin ve ailesinin dönüşünü candan tes'it ediyorlardı. Tarzan güzel arslan Jad-bal-ja'nın terbiyesine başlamağa unutmamıştı. Köpek Za ile beraber onu bir sepetin içine koymuşlar ve büyük odasının bir köşesine bırakmışlardı. Bir gün müthiş bir hayvan olacak olan bu yaramazı terbiye ediyordu.

Günler geçiyor, altın renkli arslan da büyüyordu. Tarzan ona birçok şeyler öğretmişti. Bir taşı arayıp bulmak ve getirmek, hareketsiz kalmak, emre itaat etmek, Tarzanın kendi icat ettiği usule göre avlamak.

Et yemeğe başladığı zaman yeni bir terbiye devresi açılmıştı. Tarzan büyük bir bebek yapmıştı. Bir adama benziyordu. Arslana verilen et daima bu iri bebeğin boğazına konulurlu. Ondan sonra Tarzanın emri ile pençelerini uzatır eti alırdı. Ne kadar aç olursa olsun efendisinin emri olmadan atılmıyordu. Ve bebeğin boğazına hiç zarar getirmiyordu.

Bu derslerden en güçü bir dersi öğretmek olmuştu. Bunun için aylarca çalışmıştı. Bu "tut getir" kelimesini ona öğretmekti. Herhangi bir nesneyi arar, bulur, onlara gösterir aport derdi. Ve arslanın onu alıp getirmesi lâzımdı. Bir parçasına bile zarar getirmiyecekti. Fakat uzun zamanlardan sonra emredildiği gibi yaptığı vakit, iki misli yiyecek verildiğini gördüğü zaman nihayet buna da alıştı.

Tarzanın karısı ve çocuğu ekseriya bu derslerde hazır bulunuyorlardı. Neticeden emin değillerdi. Hattâ Tarzanın bu garip ders proğramına şaşıyorlardı. Karısı:

— Ne zahmet, diyordu. Bu vahşi hayvan büyüyünce, insanların yanında büyüdüğü için onlardan da korkmıyacak, ilk gördüğü zavallının boğazına atılıp iştiha ile onu yiyecektir.

— O benim emrimden başka bir şey ile karnını doyurmıyacaktır!

Karısı güldü:

— Daha var —

ŞEYTAN BALIKÇI

— Dokuzuncu sahifeden devam —

cire olduğu gibi yapışmıştı. Sanki tam bir tutkaldı. Kaptanın küçük bir harekette bile bulunduğu görülmüyordu.

Hemen bütün tayfalar ileriye doğru atıldılar. Fakat balık da kaptan gibi zincire yapışmıştı. Baş tayfa büyük bir soğuk kanlılıkla, zincire tutunarak yanlarına indi.

Önce bu garip balığın etrafını zincirlerle çevirdi. İki halat ile de balığı çektirterek demirden ayırttı. Artık kaptan serbestti. Hemen yukarıya alındı.

Büyük bir gayret sarfettikten sonra kaptan güçlükle kendisine gelebildi. Ve arkadaşlarına denizin dibinde geçen macerayı anlattı.

— Ve, dedi. Mademki kurtulduk, bu balığı yakın bir adaya kadar götürelim. Oradaki yerliler bunun içini boşaltmasını bilirler. Böyle yapalım ve bir müzeye armağan edelim.

Dedikleri gibi yaptılar. İşte bu sayededir ki Pointe -a- Pitre müzesinde bugün içi doldurulmuş bir şeytan balığı bulunmaktadır.

BİLMECE

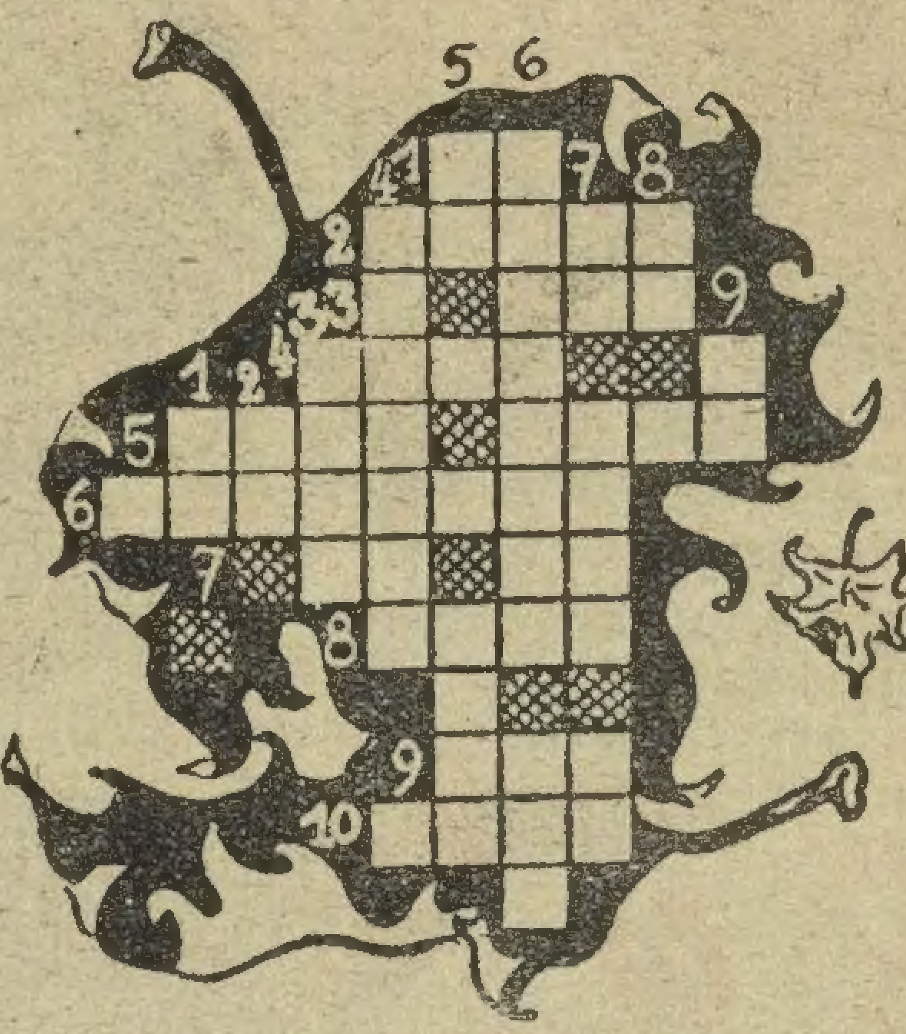

Bu kopuk asma yaprağının göz göz boş yerlerini o suretle harflerle doldurunuz ki aşağıdaki sözler meydana gelsin.

SOLDAN SAĞA: 1. Bir nota. — 2. Su taşıdığımız kap — 3. Çabuk. — 4. Ön değil. — 5. İki ı harfi eksik mevsimin en güzel bir yemişi. — Büyük anne. — Afacanın arife günü. — 7. Boyun aksi — Buğdayın en ince şekli. — 8. İlâve et anlamında bir mastar — 9. Şimalde Ruslarla savaşan bir millet. — 10. Aslan veya atın boynu.

YUKARDAN AŞAĞI: 1. Bir harf ismi. — 2. Utanmak. — 3. Bir kız ismi — 4. Gemi yapılan tezgâh. — 5. Bir harf ismi. — Büyük sepet — 6. Afacanın çıktığı memleket — Edat — 7. Alfabeden bir harf — Yardım — Bir edat — 8. Çizgi — 9. İki sesli harf.

Bu bulmacayı çözdükten sonra 10 uncu sayfadaki kuponla birlikte İstanbul — Posta kutusu 617 Afacan bilmece memurluğu adresine) yollayınız. Mühlet 1 aydır.

Birinciye: Bir kutu şekerleme.
İkinciye: Bir kutu boya.
Üçüncüye: Çocuk Sesi Abonesi (üç aylık).
Dördüncüye: Afacan abonesi (üç aylık).

50 inciye kadar muhtelif kitap, kartpostal ve başka hediyeler.

DİKKAT:

1 — Çözülerinizi, bilmece kuponumuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zalfı yapıştırmayınız.

3 — Üstüne yalnız 60 paralık pul yapıştırınız.

4 — Adresi de şöyle yazınız: (Afacan — Bilmece işyarlığı — Posta kutusu 617).

Ülkü Kitap Yurdu
İSTANBUL

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü
Ömer Lûtfi TARHAN
Müessisi: M. Faruk GÜRTUNCA
Ahmet İhsan Matbaası

Aslan Prens
DÜNYANIN YARATILDIĞI ZAMANDANBERİ DEĞİŞMEYEN BU BATAKLIKTA, PRENS VE ARKADAŞI, EJDERDEN KAÇARAK AĞACIN ÜZERİNE ÇIKMIŞLAR, GECEYİ ORADA GEÇİRMİŞLERDİ.
SABAHLEYİN ERKENDEN KENDİLERİNİ BEKLEYEN EJDERE BİR TUZAK KURMAYI KARARLAŞTIRDILAR.
DERİ ELBİSELERİNİ FEDA EDEREK BİR HALKA VÜCUDA GETİRDİLER. DERİDEN İP YAPDILAR TAM BİR HALAT OLDU.
EJDERHANIN BAŞI ÜSTÜNE ATDILAR.
TAM BİR İSABETLE
HAMUTUN ARASINDAKİ TAHTA ÇIKINCA, HAMUT EJDERİN KAFASINI ADAM AKILLI SIKTI.
EJDER KÜÇÜK ADANIN TOPRAKLARINI TİTRETİYORDU.
AĞACIN ÜSTNDE GECE AYDINLIK OLAN YERE BAKAN PRENS, ŞİMDİ ORADAN BİR DUMAN ÇIKMAKTA OLDUĞUNU GÖRDÜ.
AKILLARI DUMAN ÇIKAN YERDE OLDUĞU HALDE İKİ ARKADAŞ AĞAÇTAN İNDİLER.
KAYIKLARINA DOĞRU KOŞTULAR.
KÜÇÜK ADA İLE EJDERİ ORADA BIRAKARAK EVLERİNE DOĞRU YOLLANDILAR.
6-8-42-2-
PRENS O AKŞAM DA HOCASININ DERSLERİNİ ŞÖYLE BÖYLE DİNLEYORDU. O DUMAN ÇIKAN YERİ BULMAK VE ANLAMAK İSTİYORDU. ARKASI VAR